

Fejltagelse eller er glemte at borttages ved en Uagtsomhed; jeg ved ikke, hvilket der er Tilfældet — egentlig indeholder det Princip, som de tvungne Jagprøver ere et Udtryk for, nemlig, at en Lærling har Grund til at fordrø eller vente, at hans Mester selv skal kunne det Jag, han oplærer ham i. Der er blevet nævnt af begge de ærede Talere, at der har været Uenighed om dette Spørgsmaal om de tvungne Jagprøver, og dette er jo vel bekendt ogsaa for mig, men der blev samtidig sagt, at Landhaandværkerne ikke paa nogen Maade vilde vide af de tvungne Jagprøver. Dertil har jeg at sige, at paa de Møder, hvor der har været Lejlighed til at undersøge Stemningen, som Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk har ladet afholde, have Landhaandværkerne bestemt sluttet sig til dette Ønske om tvungne Jagprøver. Om der er Modstand mod den paa Steder, hvor der ikke har været afholdt Møder, ved jeg ikke. Det er jo muligt, og naar de ærede Talere sige det, maa de vel have deres Grunde derfor. Men naar Landhaandværkerne saa sat sig rigtig ind i Sagen og se, hvad det drejer sig om, tror jeg ikke, der vil vise sig nogen Modstand. Jeg tror ikke heller, man kan sige, at der er mange Landhaandværkere, der ikke have aflagt Svendeprove. Det er mig bekendt, at der endog saa af ladsfellige Landhaandværkerforeninger er rejst tekniske Skoler, og i det hele tror jeg, at, som Landhaandværkerne ere stillede nu til Dags, findes der hos dem en ikke ringe Sum af Dygtighed, saa at de fuldstændig staa paa Højde med Byhaandværkerne. Jeg har personlig hørt af mange Repræsentanter for Landhaandværkerne, at de meget vilde frabede sig at blive nedsatte i Haandværkernes 2den Klasse som dem, der ikke ønske tvungne Jagprøver eller ikke kunde anses for dygtige nok til at kunne aflægge saadanne.

Indenrigsministeren (Hørring): Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Bernsen) omtalte, at det Udvalg, der var nedsat i forrige Samling, havde næret Ønske om at bringe denne Sag til 2den Behandling inden Samlingens Slutning, men at det havde været Ministeren, der havde aflaaet Konferencen, og derved umuliggjort, at Sagen kom for. Jeg benægter slet ikke det ærede Medlems Ret til at udtale sig saaledes, men jeg kunde blot ønske dertil at knytte nogle Bemærkninger, der ville behjæp denne Sag noget nærmere. Jeg modtog ganske rigtig en Opfordring til at konferere med Udvalget, men denne Opfordring kom til mig den 24de Marts — den var dateret Dagen i Forvejen — og

der var altsaa den Gang tilbage af Samlingen i alt 6 Dage. Opfordringen gik ud paa, om jeg ikke vilde holde en Konference om muligt en af de første Dage af den følgende Uge, det vil sige, et Par Dage efter, at jeg havde modtaget Opfordringen. Den foreløbige Betænkning, der blev sendt mig, indeholdt 90 Vædringsforslag. Nu ville de Herrer let give mig Ret i, at skulde jeg virkelig gennemgaa en saadan Betænkning og tage bestemt Stilling til Forslag til de oven i Købet indgribende Forandringer, som denne Betænkning fremkom med, saa vilde der dertil kræves mere end de to Dage, og skulde vi endelig have en Behandling af denne Sag her i Tinget, saa vilde dertil sikkert ogsaa kræves mere end to Dage. Vi vare altsaa saaledes stillede, at der var for knap Tid baade for mig til at behandle Sagen, for Udvalget til at konferere med mig og endelig for Tinget til at behandle Sagen her i Salen. Oven i Købet var Forholdet det, at Tillægsbevillingslovsforlaget ikke var naaet længere end til 1ste Behandling i Tinget og altsaa skulde gennemgaa 2den og 3dje Behandling i de samme Dage. Det var under disse Forhold, at jeg ganske vist erklærede, at jeg ikke ansaa det for heldigt for Dødblikket at optage en Konference med Udvalget og ogsaa gik ud fra, at Udvalget ikke vilde finde det heldigt, at Næringslovsforlaget kom til 2den Behandling i Samlingens sidste Dage. Jeg tror, at jeg i saa Henseende har handlet fuldt forsvarligt, og at det egentlig heller ikke er det, det ærede Medlem har modagt. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) anbede over, at den tidligere § 21 i Næringslovsforlaget var gaaet ud ved Forelæggelsen i denne Samling. § 21 indeholdt Bestemmelsen om, at Købstæderne kunde sætte de Personer, der dreve Næring i Købstæderne, men ikke havde Bolig i dem, i Næringsstat. Det kan jo ikke bestrides, at denne Bestemmelse er en Statsbestemmelse, og at den i høj Grad hører hjemme paa det Lovforslag om den personlige Kommuneskat, som er forelagt i Landstinget. Saaledes har Opfattelsen ogsaa været tidligere her i Tinget. Men man har henvist til — og det er der ogsaa blevet henvist til fra Ministerens Side — at Bestemmelsen jo kun var midlertidig. Som Tiden imidlertid er gaaet, idet Lovforlaget her har foreligget for Folketinget to Aar i Træk, uden at jeg er pligtig til at sige, at det er blevet fremmet særlig hurtig, og da der samtidig har foreligget baade for Folketinget og Landstinget et Lovforslag om den personlige Kommuneskat, mente jeg, at det nu